
Pongrácz Ágnes**Az utolsó kupáig**

Kattan a zár.
Nyílik az ajtó.
Kandalló tüze lobban.
Szürke szakállú törpék állnak
a vaskos tölgyfaasztal körül.
Odin belép. Leül.
Mesélni kezd.
Halk szava bejár kilenc világot.
Kilenc törpe áll most.
Mindegyik hallgat.
Thor kalapácsa vihart kavart ma.
Félnek.

(csak rólad álmodom,
fejfájással kelek,
és fekete felhőkön ébredek)

Odin mesél,
hogyan ért egymáshoz
a tűz s a jég,
óriások születtek, haltak,
Ymír koponyája lett az ég

(aztán egy szellő megfagy)

Kattan a zár.
Begurul egy gyűrű.
Kilencedik éjjel
Nyolc törpe hallgat.
Egy énekel
Lokiról, tréfáról,
Balder haláláról,
fagyöngyről, amely süketen vérrel
vaknak vérből áldozott.

(ha tudnád, mennyire szomjazom az igazságot,
mégis megértelek,
egy alvó csillagról gyengéden folynak a könnyek,
hagyom, vezess,
és amíg átölelsz, meleged betölt)

Nyílik az ajtó.
 Szél süvít rajta.
 Odin nyolclábú lova felnyerít.
 Nyolc törpe áll most.
 Hét törpe hallgat.
 Egy törpe meghalt.
 Egy énekel
 kígyóról, méregről,
 amely lángolva örökké
 Loki arcára rácsöpög.

(keresztbe rakott kékék gyűlnek a tarlón,
 lassan aratják a búzaföldeket,
 a kalász megéri a Napnak,
 fejét lehajtja,
 elviszik a termést)

Kandalló tüze lobban.
 Fenrír néz ki onnan,
 farkas-szörny pofája üvölt:
 Ragnarok!
 Minden törpe meghal.
 Magam maradok.

(értem én,
 neked nehéz,
 nem adnak ingyen új világot,
 de nézd, bezárt kapukon átlép a lelkem,
 figyel téged, nem kér többet,
 egy vékony zsineg átszakad,
 a futó célba ér)

Kattan a zár.
 Thor fia belép, leül.
 Csak bort iszunk ma
 rendületlenül,
 valkűrök járnak táncot
 teli kupánk körül.

hajnali áhítat (fricska)

korai fényben gyöngy-arany harmat
 bókoló fűszálon pókháló feszül
 hajszálnyi létben játszom a nappal
 s egy hangyával beszélek ó-termeszül